

PETRA KVASNIČKOVÁ

VÁBENÍ
MĚSÍCE

● ■ pointa

Vábení měsíce

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Petra Kvasničková

Vábení měsíce – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2021

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

VÁBENÍ
MĚSÍCE

PETRA KVASNIČKOVÁ

VÁBENÍ
MĚSÍCE

● ■ **pointa**

2021

© Petra Kvasničková, 2021

ISBN tištěné verze 978-80-7650-445-5

ISBN e-knihy 978-80-7650-596-4 (1. zveřejnění, 2021) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-7650-597-1 (1. zveřejnění, 2021) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-7650-595-7 (1. zveřejnění, 2021) (ePDF)

*Vydáním této knihy se mi splnil sen.
Proto ji věnuji všem snilkům, jako jsem já, aby věřili,
že i jejich sen se jednou může splnit.*

1. KAPITOLA

„**S**áro, zapni si pás.“ Matčin autoritativní, přesto jemný hlas upoutá mou pozornost. Pohlédnu do těch známých očí plných něhy. Tvář má jako anděl a za hlavou coby svatozář světla ostrá jako tisíce žiletek. Bodají mě do očí, nic nevidím. Jen slyším skřípot mačkajících se plechů, řinkot rozbitého skla, praskání větví a uši rvoucí kvílení brzd.

Necítím bolest, jen chlad. Propadám se do ticha a kolem sebe mám jen nekonečnou bílou pláň. Snažím se zaostřit zrak na pár rozmazaných zelených fleků nad sebou... poznávám v nich stromy. Stromy pokryté silnou vrstvou sněhu.

Něco mě lechtá na obličejí. Je to teplé a lepkavé. Stéká mi to do vlasů a po čele, kolem nosu, očí a spánků jako horké slzy. Ale já přece nepláču. Nebo ano?

Jedna kapka mi přistane na řasách a bílá pláň se zbarví do ruda.

S křikem jsem otevřela oči. Co tomu snu předcházelo, jsem si vybavovala jen matně. Zmateně jsem se rozhlédla kolem sebe. Seděla jsem v autě. Svět za okny rychle utíkal a vše, co jsem doposud znala, zůstávalo kdesi za mnou.

Vedle mě seděl muž. Na první pohled bych ho zařadila do věkové skupiny svého otce, ale věděla jsem, že je starší. Čtyřicet sedm, aspoň tak to stálo v dokumentech. Tmavé vlasy měl lehce prorostlé stříbrem a velké oříškové oči mu

lemovaly tenké vějířky vrásek. Byl to můj strýc Štěpán. Poznala jsem ho teprve před pár dny, nikdy předtím jsem o něm neslyšela.

V rukou svíral volant a kmital vyděšeným pohledem mezi silnicí a mnou. Tvář měl staženou starostí a soucitem.

„Jsi v pořádku?“ zeptal se.

„Ano.“ Ztěžka jsem vydechla. „Jen zlý sen,“ vysvětlila jsem.

Jenže to nebyl sen. Kdyby ano, nelepila bych se teď na koženou sedačku nablýskaného passatu a nenechávala se zcela neznámým mužem, jehož příbuzenský vztah ke mně dokazovalo jen pár cárů papíru, odvézt kdovíkam. Byla to vzpomínka.

Stalo se to sice už před pár týdny, ale ty zvuky, pachy... a hlavně strach – všechno to bylo tak živé, jako by se to odehrálo teprve včera.

Byla jsem jen svěhlavá, bezstarostná puberťačka s nosem věčně zabořeným v knihách a skrovným množstvím přátel. Mou největší starostí byl test z matematiky. Ale teď... Pořád nechápu, jak se to mohlo stát. Bylo to tak rychlé. Ve zlomku vteřiny jsem osiřela a celý můj život se zhroutil jako domeček z karet. A stačilo tak málo. Nějaké zvíře vběhlo na silnici a protijedoucí černý citroen dostal na zmrzlé vozovce smyk. Vřítíl se do protisměru, do pruhu, kde jsme byli my.

Pamatovala jsem si to. Pamatovala jsem si každou sekundu. Zapomněla jsem si zapnout pás a náraz mě vymrštil ven z auta, rovnou do sněhové závěje.

Prý jsem měla štěstí: až na rozbitou hlavu a pár odřenin žádná vážnější zranění. Tak to alespoň tvrdili doktoři. Ale co ta nesnesitelná bolest na prsou, jako bych měla zlámaná všechna žebra? Jako by mi z hrudi někdo vyrval vše, co tam má být, a zůstala jen bolestivá krvácející díra zející prázdnotou. Copak tohle zranění nikdo nevidí? Dá se to nazývat štěstím?

Snad by bylo lepší ztratit paměť.

Ležela jsem v nemocnici, srdce rozervané na kusy, a nepřála si nic jiného než usnout a už se nikdy neproбудit.

Když mi řekli, co se stalo, nepřemýšlela jsem nad tím, co bude se mnou. Nějak jsem vůbec nedokázala uvažovat nad budoucností, protože jsem si nemyslela, že před sebou ještě nějakou mám. Bylo to, jako by můj život skončil a vše, co se dělo, jako by se dělo někomu jinému. Já to jen sledovala zpovzdálí.

„Nechápu to,“ zaskřehotala jsem s vyprahlým hrdlem.

„Co?“ Strýc se nechápavě zamračil na vozovku.

„Proč se nikdy nezmnínil, že má bratra?“ V mých slovech nebyla znát ani nejmenší známka zájmu. Sama jsem se divila, jak mdle zním. Jako by ten hlas ani nebyl můj.

„Měli jsme mezi sebou nějaké spory. Tvůj otec si nepřál, abychom se vídali, a já jeho přání respektoval. Teď vím, že to bylo hloupé.“ Úzké rty se mu při bolestné vzpomínce na bratra stáhly do tenké přímky. Jistě mu celou tu dobu scházel. O to víc jsem tomu nerozuměla, ale už jsem se na nic dál neptala.

Nechtěla jsem mluvit a strýc Štěpán mi mlčení oplácel. Jeli jsme dlouho, až na samý okraj země, kde se v hlubinách Karpat měla ukrývat vesnička – náš cíl. Příliš malá na to, abych ji dokázala najít na mapě, přesto prý nabízející plnohodnotný život. Zároveň tak vzdálená od mého dosavadního domova, že mi to snad pomůže zapomenout. Dolina, vesnice s necelými patnácti sty obyvatel, pojmenovaná podle údolí, v němž se nachází.

Vysoký starý kostel s odlupující se omítkou, pár obchůdků rozetých podél cesty a domy, až na barvu fasády všechny stejné, na můj vkus až příliš namačkané jeden vedle druhého.

Přejeli jsme po mostě na druhý břeh řeky, minuli pár novostaveb a zastavili před moderním domem s okrově žlutou fasádou, osaměle stojícím až na úplném konci vesnice,

jejíž hranici lemovaly vysoké borovice. Silnice se před námi ztrácela v zeleném lesním příkrovu.

„Jste tu.“ Vydechl úlevou, napětí z jeho tváře jako mávnutím kouzelného proutku zmizelo. „Byla to dlouhá cesta. Asi se budeš chtít umýt a odpočinout si. Ukážu ti tvůj pokoj.“

Vystoupil z auta a vzal mé věci z kufru. Mlčky jsem ho následovala do domu a zdráhavě se rozhlížela kolem sebe. Uvnitř bylo vše otevřené a prostorné, to se mi zamlouvalo. Jídelna byla propojená s kuchyňským koutem a obývánkem, takže dohromady tvořily obrovský prostor. Do prvního patra se stáčelo dřevěné schodiště; po něm mě Štěpán dovedl do mého nového pokoje.

Byl velký a útulný. První věc, která se mi v mém novém životě doopravdy líbila. Velká okna s dveřmi na terasu nabízela výhled na celou zahradu, rozprostírající se téměř až k okraji lesa. Stromy byly oblečené do sněhových pláštů, stejně jako celá zahrada.

I když sníh moc ráda nemám, zasněžená krajina mi připadala jako vystřižená z pohádky. Vše bylo čisté a uklizené, přikryté studeným sametovým přehozem, který se pod slunečními paprsky pronikajícími skrze husté větve stromů třpytil jako bílé zlato.

K velkému pokoji patřila i koupelna. Nikdy jsem neměla pokoj s vlastní koupelnou!

„Tak co, líbí se ti?“ zeptal se Štěpán nervózně.

„Jo, líbí,“ přikývla jsem. Byla jsem vlastně celkem nadšená, ale nějak jsem to nedokázala dát najevo. „Moc se mi líbí,“ zkusila jsem znovu projevit trochu radosti, ale nedařilo se.

„Tak se zatím zabydli a já připravím něco k večeři. Určitě máš hlad.“

Přikývla jsem, i když jsem na jídlo neměla ani pomyslení.

Tašek jsem se zatím nedotkla. Jen jsem nervózně postávala u okna a zamyšleně zírala ven. Snažila jsem se přinutit

přijmout fakt, že tohle je nyní můj domov, že tenhle obraz uvidím každý den.

Přemýšlela jsem, jaké by to bylo, kdyby mi o Štěpánovi táta řekl. Všichni moji spolužáci a kamarádi měli rodiny, ke kterým jezdili na víkendy nebo na prázdniny. Zatímco já žila v představě, že nikoho nemám. Kdybych o tomhle všem věděla, možná bych si tu teď nepřipadala tak osaměle a cize.

Bloudím temnými uličkami, které mi nic neříkají. Asi jsem se ztratila. Když dorazím k velké bráně z černého kovu, pocítím nepříjemné mrazení v zátylku. Nechci jít dovnitř, ale vím, že musím. Za bránou už na mě čeká Štěpán. Dlouhou ruku má napřaženou v povzbudivém gestu. Jsem ráda, že tu je se mnou, ale nepociťuji žádnou úlevu.

Následuji ho úzkou uličkou mezi kamennými náhrobky s vytesanými jmény a fotografiemi zesnulých. Stejně jako plápolající svíčky kolem dohořívají, naše cesta se blíží ke konci – k místu s nejčerstvějšími hroby.

Vím, co mě tam čeká. A stále si opakuji, že musím být silná. Když ale dorazím na konec cestičky a spatřím dvě žulové urny stojící ve vitríně, kterou z každé strany zdobí andělíček držící v rukou holubici s roztaženými křídly, oči se mi stejně zalijí slzami. Rukou si je otřu, abych viděla na velkou leštěnou desku s rytinou zvýrazněnou zlatou barvou.

ISABELA ERWINOVÁ A ALEXANDR ERWIN

Jen ta dvě jména mi mezi spoustou zlatých písmen a slov dávají smysl. Vtom ucítím, jak mi tělo zaplavuje ostrá bolest, sráží mě na kolena. Vlhká tráva se mi lepí na tvář. Nemohu dýchat. Každý pohyb hrudi tak nesnesitelně bolí... jako by mě to zabíjelo. A přesto stále žiji.

Probudil mě můj vlastní hlas. Věděla jsem, že v tom snu křičím, ale netušila jsem, že křičím i doopravdy. A řvala jsem z plných plic. Nejspíš mě slyšela celá ulice.

Štěpán byl ve chvílce u mě, hladil mě po vlasech a snažil se mě utěšit.

„Ššššš... Sáro. To bude dobré. Bude to dobré.“

Vnímala jsem jeho slova, hlas i jeho doteky. Věděla jsem, co mi říká. Ale také jsem věděla, že to je lež. Věděla jsem, že to dobré nebude. Tohle už nikdy nemůže být dobré.

Následující ráno jsme u snídaně oba mlčeli. Ani jeden z nás nechtěl zmiňovat událost z předešlé noci. Nejspíš jsme si ještě nebyli tak blízcí. V nemocnici i v autě jsme spolu prohodili sotva pár slov. Ale ať už jsme to tak chtěli, nebo ne, byli jsme si navzájem posledními žijícími příbuznými. A kdo jiný než právě příbuzný by vás měl v takové chvíli utěšovat?

Vlastně jsem pořád ještě netušila, proč můj otec se Štěpánem tak dlouho nemluvil. Ale netroufala jsem si zeptat se. Ještě ne.

„Po snídani bych ti mohl ukázat okolí a představit tě přátelům... pokud budeš chtít.“

Zarazila jsem se, jak jeho hlas ostře prorazil tu tichou clonu mezi námi.

„Jo. To by bylo fajn.“

Automatická odpověď. Ve skutečnosti mě to nezajímalo. Bylo mi jedno, jak vesnice vypadá a kdo v ní žije. Bylo mi jedno, co budu dělat. Nějak jsem v sobě nedokázala najít vůbec žádný názor vůbec na nic. Nepřítomně jsem postrkávala cereálie plující v mléce z jedné strany misky na druhou.

„Tak se pak teple oblékni. Venku je pořádná zima.“

Jen jsem mlčky přikývla, protože odpovědí typu *dobře, ano, tak fajn* se mu z mých úst dostalo už aspoň tisíc.

Přestože mé včerejší citové rozpoložení na chvilku probouralo některé bariéry mezi námi, ráno byla atmosféra opět napnutá jak struna.

Nicméně Štěpán měl pravdu: venku byla vážně zima. Sotva jsem vykročila ze dveří, do tváří mě zaštipal mráz a s každým nádechem mi zalepoval nosní dírky. Sněhové závěje podél cest měřily aspoň metr a na kluzkém chodníku jsem si musela dávat pozor při každém kroku. Takovou zimu jsem ve městě nezažila. Takhle tedy teď bude vypadat můj *spokojený* život? Nic z té malé vesničky mi nepřipomínalo chaos velkoměsta, jež bylo dosud mým domovem.

Cestou jsme potkali pár lidí – strýc mě s nimi seznámil a já jejich jména vzápětí zapomněla. Však mi je Štěpán zase připomene. A pak otevřel vrátka u jednoho domu a pokynul mi, ať vejdu.

Už zdálky jsem cítila teplo sálající z bílých zdí a nemohla jsem se dočkat, až budu uvnitř. Před vchodovými dveřmi jsme se zastavili a já si mohla přečíst cedulku, která na nich visela.

MUDR. KATEŘINA MONEROVÁ

„Kdo to je?“ napadlo mě při pohledu na to jméno.

Ale odpovědi jsem se nedočkala. Dveře se otevřely a v nich stála velice půvabná mladá žena. Tvář jí lemovaly krátké hnědé vlasy s mírně zvlněnými konečky. Kontrastovaly s její bílou pleť, stejně jako tmavé oblečení, zvýrazňující její štíhlou postavu.

„Ahoj. Ty musíš být Sára. Já jsem Katka. Moc ráda tě poznávám.“ Podala mi ruku a v kouzelném úsměvu odhalila řadu zářivě bílých rovných zubů. „Pojďte se ohrát, venku je zima.“

Melodickým hlasem, který byl stejně okouzlující jako ona sama, nás pozvala dovnitř. Hned jak jsem vstoupila do chodby, praštil mě do nosu nepříjemný zápach připomíná-

jící nemocnice. Ale ten postupně slábl, jak jsme dlouhou bílou chodbou pokračovali hlouběji do domu. Potom se před námi otevřely prosklené dveře, které do chodby vpouštěly světlo, a odhalily velký obývací pokoj. Posadili jsme se na pohovku uprostřed místnosti a já po chvilce pocítila štiplavou bolest rozmrzajících končetin.

„Katka je místní lékařka. Chtěla se na tebe podívat, aby si byla jistá, že se tvé zranění hojí správně,“ konečně promluvil Štěpán. Katka mi z kuchyňského koutu, kde vařila čaj, věnovala sladký úsměv.

„Tak dobře.“

Snažila jsem se být milá a nedat najevo, že doktoři nepatří mezi mé oblíbence.

U Katky ovšem nebylo těžké fakt, že je lékařka, odsunout až někam do vzdálených koutů mysli a brát ji pouze jako přítelkyni. Byla milá a každý její pohyb na mě působil okouzlujícím dojmem. Třeba to, jak si co chvilku roztaženými prsty prohrábala zvlněné konečky vlasů. Také její melodický hlas by mě jistě dokázal ukolébat ke spánku. Nebo její smích, který se pokaždé, když Štěpán řekl něco vtipného, rozezněl domem jako zvonkohra.

Zprvu mi to nedocházelo, ale později jsem si začala všimnout podobností mezi jejím a Štěpánovým chováním. Oba si pečlivě rozmyšleli slova a jejich pohyby byly opatrné a ladné. Když jsem je pozorovala z protější sedačky, chvílemi mi připadalo, jako by pocházeli z jiné planety. Byli tak odlišní od lidí, které jsem znala, a přitom si navzájem byli tak podobní. Skoro jako by to měli natrénované. Tiché, téměř neviditelné, přesto významné pohledy, jež si vyměňovali, mi připomínaly scény z akčních filmů, když hlavní postavy vědí něco, co ostatní netuší.

„Mohla bys jít na chvilku se mnou, Sáro?“ zeptala se Katka, když jsem i já dopila svůj čaj.

„Jistě.“ Nic jsem nenamítala, protože většina částí mého těla už rozmrzla a mé končetiny procitly.

Vzápětí jsem znovu následovala Katku chodbou – tou, kterou jsme přišli. Ale nemířily jsme ven. Vešly jsme spojovacími dveřmi do místnosti stejně bílé jako chodba. Ta byla vybavená nejrůznějšími přístroji; připomínala mi ordinaci dětského lékaře, kde jsem byla naposledy jako malá.

„Posaď se na lehátko,“ vybídla mě.

Učinila jsem dle jejích pokynů.

„Trpíš od té nehody bolestmi hlavy? Nebo jinými obtížemi?“

Malou baterkou mi posvítila do očí.

„Ne.“

„Promiň, jen se chci ujistit, že je vše v pořádku. Protože po dobu, kdy budeš tady, já budu tvým lékařem a nerada bych něco zanedbala.“

„Dobře,“ souhlasila jsem, zatímco rozlepovala náplast na mém čele.

„Rána vypadá v pořádku, rychle se hojí. Stehy jsou malé. Zašival ti to odborník, ani nebudeš mít moc velkou jizvu.“ Usmála se na mě a přelepila šrám novou náplastí. „Takže je nejspíš vše v pořádku. Ale pokud budeš mít nějaké problémy, třeba i se spánkem, kdykoliv za mnou přijď, ano?“

Přikývla jsem a seskočila z lehátka.

„Pamatuješ si jméno lékaře, ke kterému jsi chodila v Plzni? Vyžádám si tvou kartu.“

„No, jako malá jsem chodila k panu Fajtovi, ale už jsem tam dlouho nebyla.“

„Tys nechodila k lékaři?“ Katka se očividně snažila nevypatat zaskočeně.

„Nebylo to třeba, nebývám nemocná.“

„Aha, tak to máš štěstí. Zkusím do té ordinace zavolat, děkuju.“

Ještě chvílku něco ťukala do notebooku a já se mezitím vydala známou cestou zpět za Štěpánem, který už také do-
píjel svůj čaj.

„Vše v pořádku?“

„V naprostém. Půjdeme už?“ Začínala jsem být nervózní.
Zamyšleně přikývl. „Jen se rozloučím s Katkou.“

Když jsem si šla pro bundu, všimla jsem si pootevřených
dveří do ordinace. Neplánovaně jsem tak vyslechla jejich
rozhovor.

„Víš o tom?“

„O ničem nemá tušení. Promluví s ní, až bude vhodná
doba.“

Zamrazilo mě v zádech. O čem to mluví? O mně? A co
bych měla vědět? Dveře se otevřely a Štěpán vyšel za mnou,
tvářil se jakoby nic. Vzal si kabát a s úsměvem se rozloučil
s Katkou. „Můžeme jít,“ prohlásil a přidržel mi otevřené
dveře.

„Tak ahoj.“ Vyšla jsem do mrazivé zimy a nedokázala se
zbavit hlodavého pocitu strachu, který se mi uvelebil v žaludku.

Když jsme dorazili domů, Štěpán ve dveřích utrousil
něco o koupi nové, pořádné zimní bundy. Nevěnovala jsem
tomu moc pozornost. Těšila jsem se na svůj pokoj. Na těch
pár bílých stěn, co mi slibovaly samotu.

Zase jsem zakopla o tašky. Ale vybalit je se mi nechtělo.
Postavila jsem se k oknu a dívala se ven. Na co? Ani nevím.
Nepozorovala jsem nic konkrétního. Prostě jsem jen stála
před oknem a hleděla ven... vědoma si toho, že strýc přede
mnou něco tají.

A pak jsem to spatřila. Stopy ve sněhu, vedoucí přes celou
zahradu až k mému oknu, jako by patřily nějakému zvířeti.
Ale jaké zvíře by se potloukalo tak blízko u domu? Uvnitř mě
nahlodával zvláštní pocit, který mě nakonec přiměl vyjít ven
a zkontrolovat plot. Ve stopách se moc nevyznám, tyhle navíc

byly zapadané tenkým sněhovým popraškem, ale rozhodně vypadaly jako psi. Přišla jsem blíž – a mráz mi olízl páteř, až jsem se zachvěla. Ty stopy byly větší než moje dlaň!

Rozpačitě jsem se rozhlédla po zahradě a pak se zbaběle vrátila zpět do domu. Prozatím jsem se upokojila rozhodnutím, že na to co nejdříve upozorním Štěpána. Konec konců, jsem na horách, třeba tady jsou podobné věci běžné. Ale protože mi záhada stop ve sněhu nedala pokoj, konečně jsem se donutila k vybalení svých věcí, abych mysl zaměstnala něčím užitečným dřív, než se z toho všeho zblázním.

Ať se mi to líbí, nebo ne, nyní je to můj domov a je načase, abych se tu zabydlela.

Pomalů jsem vyprazdňovala tašky a volná místa ve skříních a prázdné šuplíky v komodách se plnily mými věcmi. V koupelně jsem dokonce měla poličku na své kosmetické a hygienické potřeby; pečlivě jsem je na ni vyskládala a srovnala.

Potom jsem na dně jedné z tašek objevila důvěrně známé věci, které oživily mé vzpomínky.

Když jsem si měla jít domů zabalit, dostala jsem strach, co tam najdu. Nebo spíš nenajdu. Věděla jsem, že každý kousíček toho domu v sobě skrývá spoustu vzpomínek. Věděla jsem, že je uvidím, uslyším i ucítím v každé místnosti. A bylo to tak. V koupelně voněla tátova kolínská a z ložnice se až na chodbu nesl matčin parfém. Zasáhlo mě to víc, než jsem čekala, ale věděla jsem, že tyhle vůně nikdy nechci zapomenout. Tak jsem si je zabalila s sebou.

Přivoněla jsem k malým lahvičkám z chladného skla a vzpomínky se ve mně probudily – a také ta bolestně tepající díra v mé hrudi.

Když jsem vzala do rukou rodinnou fotografii, zasazenou do dřevěného rámečku, který jsem věnovala mamince k svátku, když mi bylo osm, všechno se mi znovu vybavilo. Navíc ten sníh venku za okny...

„*Sáro, zapni si pás.*“ To byla matčina poslední slova. A já se jí v tu chvíli ani nestihla podívat do očí.

Ze vzpomínek mě probudil nepříjemný, trhavý zvuk vycházející mi z prsou. V bolestivých vzlycích jsem zalapala po dechu a má hrud' sebou začala nepřírozeně škubat. Schoulila jsem se do klubička na podlaze a celá se třásla. Nedokázala jsem přestat plakat. Svět se nade mnou uzavíral – a zároveň se otevíral jiný, svět beznaděje, bolesti a zoufalství. Chytil mě do svých spárů a už nepustil.

Zdálo se to být neuvěřitelné, ale dny stále plynuly. A plynuly rychle. Jenže mou jedinou činností bylo sedět na lůžku a bez hnutí tiše zírat z okna. Choulila jsem se v nejbližším koutku postele s koleny přitisknutými k hrudi. Jako kdyby mi to mělo nějak pomoci od těch nesnesitelných, nekonečných temných muk, která jsem prožívala. Věděla jsem, že to nezabere, ale na nic jiného jsem se nezmohla.

Zírala jsem z okna, jak se venku snáší k zemi jedna sněhová vločka za druhou. Poslouchala jsem volání meluzíny a burácení větru, v pravidelných intervalech narážejícího do oken, jako by se dobýval dovnitř. Pohrával si s nepřilíživými těžkými předměty a odhazoval je z cesty, jako by mu překážely. Také dokázal pěkně zamávat s nejvyššími špičkami stromů.

Jen v době snídání, oběda a večere jsem usedala k jídelnímu stolu. Štěpán přede mě pokaždé postavil přeplněný talíř. Nejspíš měl starost o můj žaludek. Ale neprotestoval, když jsem něco nechala. Vyprávěl mi o své práci, o svých koníčcích. Vlastně jsem z jeho vyprávění pochopila, že jeho práce je tak trochu i jeho hobby. Jako účetní spravoval finance majiteli místní pily, svému dobrému příteli. Krom toho se staral o peníze několika dalším podnikatelům v okolí a na ty skutečné koníčky, mimo jiné rybolov a šachy, už mu

moc času nezbyvalo. Jen ty šachy chodil každý páteční večer hrát do místní knihovny. Až mi přišlo nespravedlivé, že já mu na oplátku neříkám nic. „To je fajn,“ víc jsem ze sebe vyloudit nedokázala.

Měl to být krok správným směrem, i když v tu chvíli mi to tak nepřišlo. Návštěva nové školy byla nicméně byla nevyhnutelná.

Po necelé hodině jízdy autem jsme se ocitli v opravdu civilizovaném světě: obchodní domy, kina, kavárny i škola, vše, co jsem znala, jsem tu měla na dosah. Mohla jsem za to být vděčná, ale opak byl pravdou. Město nebylo ani zpola tak velké jako Plzeň, ale já se chtěla zavrtat v té malé vesnici a už nikdy nevystrčit paty ze Štěpánova domu.

To ovšem nebylo možné.

Zaparkovali jsme u chodníku před domem, který bych rozhodně neodhadovala na střední školu pro více než dva tisíce žáků. Později jsem však zjistila, že její součástí jsou i jiné budovy v okolí. Se zaváháním jsem otevřela dveře a neochotně vystoupila z vyhřátého auta. Následovala jsem Štěpána k výtahu a snažila se zapracovat na svém výrazu. Zatímco jsme stoupali do nejvyššího patra, v zrcadle na zadní stěně kabiny se odrazila bledá, bezvýrazná tvář s tmavými kruhy lemujícími pár velkých oříškových očí. Mohla v lidech vyvolávat rozporuplné pocity, ale když vysoký tón oznámil konec naší cesty, objevil se na ní drobný náznak úsměvu. Ne- tušíc, kde se tam vzal, snažila jsem se udržet si jej co nejdéle.

Štěpán nás představil a sekretářka nás uvedla přímo do kanceláře ředitele. Byla to malá místnost vybavená prakticky jen standardním kancelářským nábytkem, žádný luxus. Šedomodrý koberec ladil s barvou stěn. Místnosti dominoval velký černý stůl s tmavými koženými křesly; ředitel podal Štěpánovi ruku a usadil nás do nich. Z rozhovoru jsem brzy

pochočila, že se znají, a vyvodila závěr, že to nejspíš pomohlo mému přijetí uprostřed školního roku, i když se ředitel dušoval a odvolával na moje hodnocení, které mu poslali z Plzně.

Mou jedinou podmínkou bylo, že chci pokračovat na střední umělecké, studovat fotografii. To kvůli tátovi, protože ten focení miloval. Když mě přijali na školu, měl ohromnou radost a za odměnu mi koupil drahý, luxusní fotoaparát. Trvalo mi několik měsíců, než jsem se s ním aspoň trochu obstojně naučila. A stejně jsem pořád měla co dohánět.

Během schůzky s ředitelem jsem se snažila být milá a přátelská. Poslední, oč jsem stála, byl soucit – i když ten také jistě hrál v mém přijetí velkou roli. Ale už tak to pro mě bylo dost těžké, nač to ještě komplikovat lítostivými pohledy? Doufala jsem, že co se stalo, zůstane za dveřmi této kanceláře a nedostane se k mým budoucím spolužákům.

Byl to náročný den – všechno to přetvářování a hezké oblečení, abych udělala dobrý dojem. A hned večer si vyžádal svou daň. Úzkost mě pohltila, sotva se za mnou zavřely dveře mého pokoje. Ani jsem se neobtěžovala rozsvítit. Jen jsem po paměti došla k posteli, shodila ze sebe to naparáděné oblečení a nahmatala pod polštářem tričko na spaní. Pak jsem se schoulila do klubíčka, kolena přitiskla k hrudi a přetáhla přes sebe deku. Konečně jsem mohla odhodit tu masku, konečně jsem mohla zase procitnout. Bylo to jako probuzení z nějakého transu. Pamatovala jsem si každý svůj krok, a přitom mi připadalo, jako bych to vůbec nebyla já.

Vnímala jsem ticho, které mě obklopilo; tmu, v níž jsem se utápěla; teplé potůčky slz, které se mi kutálely po tvářích a vpíjely se do bavlněného polštáře.

Objala jsem si kolena a přitáhla si je ještě víc k hrudi. Přemýšlela jsem, jestli dokážu být ještě někdy šťastná.

2. KAPITOLA

Snažila jsem se jít rovně a neupadnout. Na chodníku zavátém silnou vrstvou sněhu mi to dávalo docela zabrat. Z města jsem na takové množství sněhu vůbec nebyla zvyklá. Takže jsem se v něm pohybovala dost pomalu a nemotorně. Navíc byla tma a vysoké závěje lemující chodníky a silnice zamezovaly světlu z pouličních lamp, aby mi v mě už tak dost náročné cestě pomohlo.

Soustředěně jsem sledovala své nohy, kam šlapou, a napadaly mě tisíce těch nejhorších nadávek, jaké jsem znala. A všechny mířily na mou osobu – *Proč jsem sem vlastně chodila?* opakovala jsem si v duchu.

Čtěla jsem nějakou změnu. Ne, potřebovala jsem změnu. Rozhodla jsem se, že zajdu prozkoumat místní obchody a nadýchám se přitom čerstvého vzduchu.

Ale to jsem ještě nevěděla, že ten čerstvý vzduch bude mít teplotu minus deset a že se budu muset plahočit tímhle.

Snaha neupadnout vydatně zaměstnávala mé smysly a nemalý počet nadávek plnil mou mysl. Ale byl tu ještě takový zvláštní pocit, který jsem nedokázala ignorovat, i když jsem se o to pokoušela.

Bylo to takové mrazení v zádech. Jako kdy vám něco napovídá, že liduprázdná ulice, kterou se právě snažíte zdoлат, *tak úplně liduprázdná není*. Několikrát jsem se otočila, rozhlížela jsem se do všech stran, ale nikde nic. Tichou tmou

se dokonce ani nenesl žádný zvuk, jen občas někde něco zapraskalo. Jako když se lámou ledy.

O to víc mě to děsilo.

Paranoia ve mně vyvolala děsivé myšlenky, polilo mě horko a mráz mi znovu olízl páteř.

„Bože, už začínám magořit,“ vynadala jsem si nahlas a rádooby odhodlaně pokračovala dál. „Nikdo za mnou není, dokonce ani přede mnou, ani nikde vedle mě. Prostě jsem tu úplně sama,“ mumlala jsem si tiše, abych se přesvědčila. Ale strach jsem zahnat nedokázala.

Když jsem si pak uvědomila, že jsem se mýlila, že můj strach byl oprávněný a že se mě můj instinkt nesnažil oklamat, bylo už pozdě.

Uslyšela jsem hluk. Praskání ledu a dusot nohou běžících ke mně. Ani jsem se nestačila ohlédnout a přišel náraz. Obrovská masa svalů mě přimáčkla ke zdi tak prudce, že mi z plic vyrazila všechen kyslík a s ním i jedinou šanci na záchranu, kterou by mohl přivolat výkřik. V panice jsem se snažila pootočit hlavu a nasát do plic trochu vzduchu, ale nešlo to. Byla jsem zaklíněná mezi zdí a útočnickovou hrudí, která byla jak z kamene. Tiskl se na mě tak pevně, že jsem si připadala jako ve svěráku. Tvář jsem měla zabořenou v jeho prsou a nemohla jsem dýchat. Jenže i kdyby se mi podařilo vykřiknout, můj hlásek by jeho tělem nepronikl dost silně, aby ho vůbec někdo uslyšel.

Dokázala jsem myslet jen na to, jak jsem bezmocná. Oproti tomu svalnatému monsturu jsem byla tak slabá, že jsem se nedokázala ani pohnout. Možná to bylo také trochu šokem – vše se seběhlo tak rychle. Nezbývalo mi než doufat, že chce jen mou kabelku.

Ale pak se vedle nás ozvala ohlušující rána. Připomínalo to zemětřesení. Znělo to, jako když se zřítí celý dům.

Najednou už jsem nebyla vězněm. Schoulila jsem se a instinktivně se k tomu muži přitiskla, protože jeho široká ramena nade mnou vytvářela ochranný štít. A kousičky čehosi padaly všude kolem nás.

Nevím, jak dlouho to trvalo, mohlo to být jen pár vteřin, ale mně to připadalo jako celá věčnost.

Pak nastalo ticho. Má mysl kroužila kolem mě, zahalená do neviditelného závoje z mlhy, a pomalu analyzovala, co se stalo. Už jsem byla volná, a stejně jsem se nehýbala. Stála jsem tam, přišpendlená ke zdi jako socha, když vtom se na mou tvář přilepily něčí ruce. Byly tak velké, že mi objaly celou hlavu. V mrazivému vzduchu příjemně hřály.

„Jsi v pořádku?“

Promlouval ke mně vlídně melodický hlas, vléval se mi do mysli po kapkách. Díky němu jsem znovu procitla a začala si uvědomovat fakta. Zírala jsem na hromadu sněhu a obrovských kusů ledu na chodníku jen kousek ode mě.

„Omlouvám se, nechtěl jsem tě vyděsit,“ pokračoval. „Bolí tě něco?“ zeptal se znovu. Jenže já byla jako smyslů zbavená. Pořád jsem vytřeštěně zírala na tu kupu sněhu.

„Touhle dobou je bezpečnější chodit po silnici. Ze střech padají laviny,“ upozornil mě.

Konečně mi to docvaklo. Lavina. Najednou vše, co se v uplynulých několika sekundách odehrálo, začalo dávat smysl. Kdyby mě ta hromada sněhu a ledu zasáhla, nejspíš bych už nebyla mezi živými. Takže to nebyl žádný násilník, prahnoucí po mé kabelce. Vlastně mi zachránil život.

„Vážně ti nic není?“ naléhal starostlivě.

„Ne, jsem v pořádku.“ Hlas se mi zachvěl. Vlastně jsem se chvěla celá.

„Vyděsil jsem tě, vid? Celá se třeseš.“ Měl milý, příjemný hlas. Vyzvolával ve mně zvláštní pocit klidu.

„Ne, to je dobrý,“ vykoktala jsem ze sebe. Zvedla jsem oči a střetla se s ledově modrým oceánem, jehož hloubka mě zastudila v útrobách a usadila se kdesi v mém nitru. Cítila jsem to, jako by se mi tam zahrnížil drobný mrazivý střípek. Zachvěla jsem se.

Instinktivně jsem se odvrátila a snažila si srovnat myšlenky. „Děkuju,“ vyhrkla jsem.

„Příště buď opatrnější.“ Otočil se k odchodu.

Ještě chvilku jsem sledovala stín jeho mohutné postavy, jak mizí za rohem budovy. Až pak jsem si dovolila oddechnout. Bezmyšlenkovitě jsem si položila ruce na břicho a hlavou mi vířila jediná otázka: *Co to sakra bylo?*

Když jsem se, pořád ještě trochu otřesená a zmatená, dopotácela domů, nebyla jsem si už vůbec jistá, co se vlastně stalo. A rozhodně jsem o tom nechtěla vyprávět Štěpánovi, který si mě tázavě prohlížel. „Pomohla ti procházka?“ zeptal se.

Za těch pár dní, které jsem s ním strávila, jsem si už stáčila všimnout, že často ví mnohem víc, než přiznává. Byl dobrý pozorovatel a většinou dokázal z lidského chování vydedukovat celkem správné závěry. I v téhle jeho otázce se skrývalo mnohem víc, než jsem si měla myslet.

„Jak se to vezme.“ Zdráhala jsem se odpovědět naplno. „Nejsem zvyklá na tolik sněhu, takže mě spíš vyčerpala.“

„Možná se ti alespoň bude líp spát.“ V jeho hlase jsem zaslechla upřímnou naději.

„Možná,“ připustila jsem a odpochovala do svého pokoje.

Té noci jsem ale naopak nemohla usnout. Pořád dokola mi hlavou vířila vzpomínka na tajemného zachránce. Na ten neznámý pocit, jako kdyby se někde hluboko ve mně zasekl kousek ledu a jeho chlad se mi rozléval do celého břicha. Na

to, jak hloupě jsem se chovala. Přemýšlela jsem, co bych mu asi tak měla povědět, pokud ho ještě někdy potkám. Nejspíš bych mu stejně nedokázala říct nic, co by ho přesvědčilo o mém zdravém rozumu... když jsem o něm poslední dobou sama pochybovala.

Noční oblohou se rozléval svit měsíce, skrz tenká mračna pronikal až do mého pokoje. Spánek pořád nepřicházel. Už jsem začínala být nervózní. Netrpělivě jsem se převalovala na posteli a civěla do černého stropu nad sebou. Odmítala jsem si připustit, že se mi v žaludku choulí tentýž pocit jako tam na ulici, krátce předtím, než se na mě málem zřítila lavina. Jako by mě někdo sledoval. Převalila jsem se na druhý bok... a vmžiku jsem ztuhla. Krev v žilách jako by mi zamrzla, když jsem zahlédla na okraji zahrady postávat tmavou postavu. Dívala se na mě. Srdce mi vyděšeně naráželo do žeber, ale navzdory strachu jsem vyklouzla z postele a šla se podívat blíž k oknu. Nevím, co mě děsilo víc – jestli to, co jsem před chvílí viděla, nebo to, že teď tam vůbec nic nebylo. Měsíční paprsky zalévaly jen čistou bílou pláň naší zahrady. Nejspíš to byl přelud. Opravdu z toho všeho tady už začínám bláznit. Znovu jsem se zavrtala pod peřinu a nechala hladinu adrenalinu klesnout na běžnou úroveň. A pak, ani nevím, jak se to stalo, jsem najednou neležela ve své posteli. Stála jsem v lese.

Stmívalo se, ale díky sněhu, který ležel všude kolem, bylo pořád dost světla, abych viděla. Neměla jsem nejmenší tušení, proč tam jsem nebo kam jdu. Věděla jsem jen, že musím jít vpřed. A tak jsem šla. Nohy se mi bořily hluboko do sněhu, ale nezanechala jsem za sebou jedinou stopu. Dokonce jsem ani nevnímala chlad. Pak jsem ucítila silné nutkání běžet a vzápětí mé nohy zrychlily do klusu. Utíkala jsem neobyčejně rychle, připadalo mi to spíš, jako kdybych letěla. Automaticky jsem se vyhýbala stromům stojícím ne-